

Hvem bestemmer?

Det var i en artikkel i Fredrikstad Blad, 24. oktober, at spørsmålet ble berørt. Under overskriften «Det korporative samfunn» kunne man innledningsvis lese følgende:

I det korporative samfunn, der organisasjoner og særinteresser driver de politiske prosessene og vedtakene frem, taper politikeren med visjoner og overblikket. Dermed taper også demokratiet, og særlig de svake gruppene i samfunnet, sammen med helhetstenkningen.

Fremhevet kunne man også lese: Når organisasjonene og pressgruppene bestemmer over de politiske beslutninger, lever vi i et såkalt korporativt samfunn.

Etter å ha illustrert dette med noen eksempler fra vår egen nærhet — kunne hele artikkelen bli tolket som en invitasjon — når man leste videre: Det kunne være fristende å være med på en skikkelig debatt, for en gangs skyld, om hvordan politikeren etter hvert er redusert til rollen som uvisjonær, og med sans bare for livets kroneverdier i forhold til pressgruppene.

Også undertegnede mener at en slik debatt ville være særdeles nyttig — ja, på høy tid. Ikke bare for å få avslørt noe av det politikerne har bedrevet — men også i den hensikt å få de fremmøtte velgere til å forstå at disse må ta sin del av ansvaret. De har jo valgt politikerne. (Hvilke andre redaktører åpner sine spalter for en slik debatt?) Selv om mange aviser driver den rene sensur av meningsytringer, er det likevel kommet frem noe av det som har skjedd — også her i landet.

Går man nemlig tilbake i historien — bygget de italienske fascistene opp et korporativt apparat etter konservativt mønster. (Dette ifølge universitetslektor dr.phil. Henning Poulsen.) Tar man utgangspunkt i den historiske plassering — skriver han videre:

«Fascismen og nazismen oppsto som to atskilte politiske bevegelser i henholdsvis Italia og Tyskland, men oppfattes i regelen som en enhet og sammenfattes ofte under fellesbetegnelsen fascisme. Karakteristisk for både fascistene og nazistene var at de tilstrebet opprettelsen av et borgerlig diktatur under anvendelse av en blanding av militante og parlamentariske metoder. Historisk må de forstås som ledd i en anti-parlamentarisk bevegelse — nærmest som en helhet som preget mellomkrigstidens Europa!»

I mange år har det kommet frem så mange relevante opplysninger om at det finnes en fascistisk bevegelse i Norge — at spørsmålet i høyeste grad er aktuelt. Men svaret på spørsmålet er for mange sikkert både overraskende og skremmende — når man legger sammen en del av opplysningene.

Betrakter man nemlig utviklingen — også i Norge etter siste verdenskrig — kan man finne mønsteret: Et stadig omseggende formynderi — der politikere og byråkrater med sin systemoppbygging har konstruert en

statsform — som nettopp kan karakteriseres som fascisme eller nazisme.

Dette er for såvidt en helt logisk utvikling — når erklærte sosialistiske partier — med Arbeiderpartiet i spissen — sitter i regjeringsposisjon. Men for noen år siden hadde vi såkalt ikke-sosialistiske regjeringer — og da kom sosialiseringprosessen virkelig frem i lyset!

I dag er det således ingen forskjell å spore mellom de såkalt ikke-sosialistiske og sosialistiske partier. De av leserne som tror det — tar feil. Konvergens-teorien gjelder i høyeste grad i Norge — og hvilket system har de politiske partier således bygget opp?

Stortingspartiet er derfor en ypperlig betegnelse på dem som i dag har sitt tilholdssted på Løvebakken. Og er ikke det partiet den egentlige fascistiske bevegelse i Norge for tiden? Jeg spør — hvem vil svare?

Overstående burde være nok til å forstå at en gjennomgripende opprydding forlenget skulle være foretatt. Problemet er bare skjøvet foran oss.

Det siste tallet jeg har sett — er at 350 000 politikere og byråkrater i landets overadministrerte system må fjernes — for at vi andre skal få bestemme over oss selv.

Thorbjørn Andersen

100912